



**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Munkatársai egymás után gratuláltak a leendő férjnek, amikor az irodában közelgő házasságkötése alkalmából felköszöntötték. Volt, aki csak jókívánságokat hangoztatott, volt, aki tréfálkozott, egyesek meg szép szavakba foglalták a házasság és a család dicséretét. A főnök, aki alig volt idősebb a leendő férjénél, figyelmeztette: Ma már szabadok vagyunk, a huszonegyedik század kultúr-nemzeteiben a férfiak és a nők szabadok, életükről, sorsukról maguk döntenek, senki és semmi nem kötelezheti őket valamilyen életformára. Te most úgy döntöttél, hogy házasságot kötsz, mert úgy látod, hogy ez most neked jó. Ne felejtsd el azonban, hogy ez a döntésed nem foszt meg szabadságodtól. Ahhoz, hogy sohase bánd meg döntésedet, legyél mindig tudatában szabadságodnak és élj bátran vele! Az ember szabadsága korunk egyik legnagyobb vívmánya!

Az ember elképzeli bármit, vágyakozhat sok mindenre, de mert értelmes lény, ismeri biológiai és fizikai korlátait, tisztában van saját szellemi adottságaival, számolni tud társadalmi környezetével, tehát képes önállóan elhatározni és végrehajtani egy emberi cselekedet. Abszolút szabadsága egyedül a mindenható Istennek van, Őt semmi nem korlátozhatja, számára nincs lehetetlen. Az emberi szabadság az értelemről és az akaratból eredő képesség. Értelmünk szabad, a Teremtő nem szabott határt tudásvágyunknak, értelmünk képes átfogni az egész világmindenséget. Akaratunk is szabad, szabadon dönthetünk a jó és a rossz között. Emberi méltóságunk alapja az, hogy Isten saját képmására teremtett minket, szabad értelmet és szabad akaratot kaptunk Tőle. Az ember azonban sok esetben, noha belátja, hogy egy adott esetben mi lenne a helyes cselekedet, noha akarja a jót, a maga erejéből mégsem képes a jóra, mert gyarló, rosszra hajló ember. Szent Pál írja: „Hisz nem teszem a jót, amelyet akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, már nem én teszem azt, hanem a bűn, amely bennem lakik.” (Róm 7, 19-20) A bennünk lakó bűnt pedig csak a kegyelem segítségével győzhetjük le. Hiába van szabad értelmünk, szabad akaratunk, ha a kegyelem nem segít minket jóakaratumk érvényesülésében.

A szabadságot nem emberek adják egymásnak, nem uralkodók vagy kormányok rendelik el, a szabadság Isten ajándéka, amelytől az embert semmi nem foszthatja meg, mert emberi méltóságának velejárója. A kegyelmet nem lehet pénzzel, hatalommal, vagy csalafintasággal megszerezni, a kegyelem Istennek az üdvösség érdekében adott ingyenes ajándéka, mely a teremtményt sem természete, sem érdeme alapján nem illeti meg, és jogos igénye sem lehet rá.

Hogyan segíthetitek gyerekeiteket abban, hogy mindig a jót akarják és jóakaratumkat érvényesíteni is tudják? Mondjatok példát olyan esetekre, amikor látszólag reménytelen helyzetekben és körülmények között is sikerült élni a szabadsággal!

Ferenc pápa írja Evangélii Gaudium c. apostoli buzdításában: „Az uralkodó kultúrában a külsődleges, a közvetlen, a látható, a gyors, a felszínes és esetleges foglalja el az első helyet. A valóságos átadja a helyét a látszat szerintinek. Sok országban a globalizáció a kulturális gyökerek gyorsuló romlását hozta magával, más – gazdaságilag fejlett, ám etikailag elgyengült – kultúrákhoz tartozó irányzatok beáradásával együtt.” (EG 62) A felszínen úgy látszik, a nők és a férfiak mai társadalmunkban szabadok, szabadon dönthetnek életformájukról. Ezt a szabadságot egyesek úgy értelmezik, hogy mindenki bármikor létesíthet kapcsolatot bárkivel, és ha neki úgy

tetszik, kapcsolatát akár házasságnak is nevezheti. Ha pedig ezt megunta, felcserélheti egy újabb kapcsolatra. Hogy aztán ez a magatartás milyen következményekkel jár mások – a társ(ak), a gyerekek, az egész társadalom – életére, azzal korunk individualista embere nem foglalkozik. Aki figyelmen kívül hagyja a szabadsággal járó felelősségét, az szabados életmódjával mélyíti korunk társadalmának súlyos erkölcsi válságát.

Örvendetes, hogy a mai világban egyre kevesebb ember köt szülői, társadalmi, dinasztikus, vagy gazdasági kényszer hatására házasságot. Ma a házasság – különösen a keresztények házassága – a nő és a férfi szabad döntése alapján jön létre. Szekularizálódó világunkban azonban a házasságot egyre inkább csupán olyan érzelmi alapon létesített társulásnak tekintik, amely tetszés szerint bármikor, bármi mással helyettesíthető vagy kényünkre-kedvünkre módosítható. Ezzel szemben a keresztény kultúrában a házasság egyedülálló értéket képvisel, mert az érzelmi kielégülést és a párra tartozó szükségleteket messze felülmúló szolgálatot nyújt az egész emberiségnek. A házasságban teljesedik ki a férfi és a nő élete, az általuk alapított család a jövő záloga. Isten ajándéka legkedvesebb teremtményeinek a házasság, Ő alkotta természetüket olyanná, hogy vágyakozzanak arra az egyetlen „másikra”, akivel kiegészülhetnek és megtalálhatják közös boldogságukat.

Mondjatok példákat „uralkodó kultúránk külsődleges, közvetlen, látható, gyors, felszínes és esetleges” megnyilvánulásaira! Mi segíti elő, hogy a dolgok mélyére lássatok? Hogyan tudjátok megóvni házasságotokat, családi életeteket a felszínességtől?

Ferenc pápa figyelmeztet: „A korunkban zajló szekularizációs folyamat a hitet és az Egyházat a magán- és intim szférára korlátozza, és a transzcendencia teljes tagadásával egyre inkább eltorzítja az etikát, elgyengíti a személyes és társadalmi bűn iránti érzéket, és fokozatosan növeli a relativizmust. Ezzel általános tájékozatlanságot kelt, különösen a könnyen megsebezhető serdülőkből és fiatalokból. Az Egyházat pedig egy sajátos, az egyéni szabadsággal ütköző előítéletet támogató intézménynek tekintik.” (EG 64) Sokan úgy látják, hogy az Egyház tilalmaival, a házasságra és a szexualitásra vonatkozó előírásaival csorbítja az emberi szabadságot, nehézségeket támaszt ott, ahol korunk fejlett tudománya már megkönnyítené az életet. Valójában az Egyház nem tilt és nem ír elő semmilyen viselkedésformát, hanem segít megérteni a Teremtő szándékát, és igyekszik az embereket Jézushoz vezetni, aki azt mondta: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüldítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.” (Mt 11, 28-30) Jézus követői ugyanis az új parancs, a szeretet parancsa értelmében hordozzák egymás terheit, vállalják az igát. A szeretet pedig megédesít minden evilági nehézséget.

A leendő férjnek láthatóan jólesett a sok jókívánság, azt se tudta, kinek hogy köszönje meg. Végül főnökéhez fordult: Nagyon jól esik, hogy ilyen nagyra értékeled szabadságomat. Szabad vagyok, mert tudom, hogy mit jelent vőlegénynek lennem, és én ennek tudatában akartam vőlegény lenni. Azt is tudom, hogy ez milyen kötelezettséggel jár, és ezeket önként vállaltam. Minden örömmel azon leszek, hogy leendő feleségemnek jó férje, majd leendő gyerekeimnek jó apja legyek, hiszen erre vágytam amióta eszemet tudom. Szabad vagyok, és mert élek szabadságommal, azzá lehetek, ami lenni akarok. És tudod, egymagamban csak torzó, félkész lehetnék, leendő feleségem szabadsága és az enyém együtt nagyobb szabadság, mint a kettőnk szabadságának összege, most már a határ a csillagos ég!

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke